

kant van een prachtig nieuw huis, dat wil zeggen, een breedten, welverzorgden trapgevel hebben waargenomen. Aan den stadskant rees een vierkant torentje boven dien trapgevel uit: het platform was van een met gebeeldhouwde spijlen voorzien balkonhek omgeven en daaruit schoot een slanke, achthoekige lantaarn, waarvan de koepel met een rijzige, in een lange spits toeloopende peer was bekroond, omhoog. Het steil opgaande Renaissance-dak, dat het wel beperkte, maar toch zeer statige gebouwencomplex aan de stadzijde afsloot, was niet alleen met dit torentje geflankeerd, maar droeg daarenboven een decoratieve, insgelijks met een peer gesierden schoorsteen midden op den nok. Voor dit paleisje zou hij zeker eenige aandacht hebben overgehad, indien hij had geweten, dat het zes weken later voor ettelijke maanden zijn residentie worden zou. Hij wist dit echter niet en zoo keek hij naar de Wester korenmolens, die, tusschen het hout, aan de andere, de linkerzijde, de stad begrensd, naar het torentje van het huis van Assendelft, naar den toen nog zoo sierlijk in Renaissance-stijl eindigenden toren van de Jacobskerk, naar dien van het zich daarnaast bevindende stadhuis en in de verte naar het kleine spitsje van de Kloosterkerk, welke vrijwel in het verlengde van de hofkapel was gelegen, naar het destijds zoo zware silhouet van de ridderzaal en tenslotte, het meest naar rechts, misschien toch ook nog even naar het gracieuze torentje, dat het opvallendst sieraad van zijn toekomstige residentie uitmaakte.

Op de plek, waar de kop van den stoet nu was aangekomen, een tiental meters voorbij het Leprooshuis dus, wendde zich de Haagweg met een plotselinge bocht naar links, om zich dan gaandeweg in de oude richting te herstellen: de bocht van Guinee. Hij liep aan het eind daarvan op de ophaalbrug uit, die over de Bierkade voerde en langs het Suyteynde (de huidige Wagenstraat) toegang gaf tot de stad. Keek men, op de brug gekomen, aan zijn rechterhand de gracht tot het eind toe af, dan zag men diezelfde woning van zooeven, nu echter niet van achteren maar van terzij. De zijkant dan bleek uit niet minder dan vier in elkaars verlengde gelegen deelen te bestaan, de eerste twee met de korte, de andere twee met de lange zij naar de gracht toegekeerd; boven het eerste deel zag men de korte zij van een dak, dat hoog was en spits; het tweede liep in een trapgevel uit; de beide volgende, tenslotte, vertoonden de lange zijde van hun dak. Het geheel stond met den voet in het water en sloot, aan de overzijde van het Spuy, de daarin uitmondende Bierka op monumentale wijze af.

Nog drukker dan in Rijswijk en langs den zandweg was de volkstoeloop in Den Haag. Vooral in zijn aanvang was het Suyteynde smal, smaller nog, oogenschijnlijk, wegens de luifels, die de winkeluitstallingen overdekten. De huizen, meer van hout nog dan van steen, deels van spitse en deels van trapgevels voorzien, ofwel ook den schuinen kant van hun dak naar de straat toekeerend, waren venster aan venster van kijklustigen vol en tot van de